

[Statsministeren.]

og overenskomstillæg, efter min mening ikke for deres vedkommende er samme reelle behov for en lempelse af beskatningen, hvortil kommer de meget betydelige teknisk-administrative vanskeligheder, som ville opstå, hvis de foreslåede regler skulle omfatte også disse pensionsordninger.

Da det foreliggende lovforslag — ligesom de to ovenfor nævnte — forudsættes at skulle træde i kraft allerede for skatteåret 1963-64, skal jeg anbefale, at også nærværende forslag underkastes en velvillig og hurtig behandling her i tinget.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Herved har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til helligdagslov*.

Efter forslaget skal dets bestemmelser træde i stedet for loven om den offentlige fred på folkekirkens helligdage samt grundlovsdagen.

Denne lov skriver sig formelt fra 1936, men dens indhold er — som det fremgår af lovforslagets bemærkninger — væsentligt ældre. Forslaget til loven af 1936 indeholdt ret vidtgående ændringer, men den vedtagne lov betød i hovedsagen blot en opretholdelse af den tidligere lovgivning.

I folketingsåret 1953-54 fremsattes forslag til en mindre ændring af loven — navnlig vedrørende biografforestillinger — men forslaget blev ikke færdigbehandlet inden folketingsårets udløb.

På denne baggrund kan det ikke undre, at udviklingen i nogen grad er løbet fra den gældende helligdagslov. Jeg skal i denne forbindelse pege på følgende forhold:

For det første er loven ikke blevet ajourført under hensyn til udviklingen i anden lovgivning. Derfor indeholder den bestemmelser, der nu er overflødiggjort af arbejderbeskyttelsesloven og lukkeloven, og som overlapper disse loves regler på en sådan måde, at lovgivningen på flere punkter er blevet uklar.

For det andet afviger lovens sproglige affattelse væsentligt fra nutidigt lovsprog. Lad mig nævne følgende udtryk fra lovens § 3 om offentlige forlystelser: „støjende øvelser eller foretagender“, „vædekampe“, „eftermiddagsforestillinger af højere art på faste teatre og indendørs koncerter af højere art“. Nu er det vel ikke i sig selv nogen

afgørende indvending mod en lov, at den betjener sig af en forældet sprogbrug — hvis denne er klar nok. Men her er forholdet netop det, at de forældede formuleringer frembyder en sådan uklarhed, at lovens administration og håndhævelse vanskeliggøres.

For det tredje er det vist en udbredt opfattelse, at lovens bestemmelser vedrørende forbud mod offentlige forlystelser er lidt for strenge. Jeg tror, at mange, der sætter sig ind i disse regler, får fornemmelsen af, at lovens hovedsynspunkt eller dog dens udgangspunkt er, at offentlige forlystelser generelt må betragtes som noget, der støder an mod hensynet til helligdagens fred. Og dermed synes loven at underkende, at en meget væsentlig del af det, der — mere eller mindre dækkende — betegnes som „offentlige forlystelser“, herunder film, teater og koncerter, er væsentlige kulturgoder, og at der vel ikke mindst på helligdagene bør gives befolkningen en rimelig adgang til disse goder. Lovens forbud mod forlystelser på helligdage før kl. 16 modificeres ganske vist ved en bemyndigelse for justitsministeren til at dispensere fra forbuddet. Ministeren kan tillade visse forlystelser fra kl. 14. Bortset fra væddeløb omfatter denne bemyndigelse imidlertid kun teaterforestillinger og koncerter, men ikke f. eks. filmsforevisninger. Denne forskelsbehandling af film og teater lader sig ikke sagligt begrunde, men har en historisk forklaring i, at reglen om teaterforestillinger gennemførtes på et tidspunkt, nemlig i 1904, da der ikke fandtes biografer. Hertil kommer, at den nævnte dispensationsadgang kun gælder teaterforestillinger og koncerter af „højere art“; herved tvinger bestemmelsen til en ledighedsbedømmelse, og dette er ud fra såvel praktiske som principielle synspunkter mindre heldigt.

Det var på den baggrund, jeg her har ridset op, at jeg fandt det påkrævet, at tage spørgsmålet om en revision af den gældende helligdagslov op til overvejelse, og denne overvejelse har ført til det lovforslag, som nu foreligger.

Som det allerede siges i bemærkningerne til lovforslaget, er der ved lovforslagets udarbejdelse lagt vægt på at omforme den gældende lov under hensyntagen til den i øvrigt gældende lovgivning og til den